

ELLENZÉK

POLITIKAI LAP

Előfizetési árak: Helyben: Egész évre . 10 K Fél évre . . . 5 „ Negyed évre 2:50 „ Vidékre: Egész évre . 12 K Fél évre . . . 6 „ Negyed évre 3 „ Egyes szám ára 8 fill. Kapható minden hirdapelárusítónál.		Főszerkesztő: Dr. HEBRONY JÓZSEF Felelős szerkesztő: RUTTKAY MENYHÉRT	Szerkesztőség és kiadóhivatal: Széchenyi-utca 34. SZELÉNYI és TÁRSA nyomdája. A lap megjelen minden kedd, csütörtök és szombaton.
--	--	--	---

A helyi sajtó.

Mikor Miskolcra az első lapot: a „Borsod“-ot megalapították, büszke önértéssel tekintett arra városunknak minden lakosa. Egyszerű, szerény lapocska volt, de azért gyönyörűséggel és élvezettel olvasta azt mindenki; mert annak a lapnak első megjelenése városunk művelődéstörténetében korszakot alkotott. Az első lapra, melyet Miskolcra a saját erejéből teremtett, örömtől eltelve, ragyogó szemekkel nézett minden lakosa ennek a városnak s lokálpatriotizmus büszkén kiáltott föl: ez az *enyém, az én lapom.*

Nem szándékozom Miskolc hírlapirodalmának történetét megírni, bár ezt nagyon könnyen megírhathánék, mert én voltam az, a ki a városunkban megjelent lapok legtöbbjének bölcsőjénél — némelyiknek a koporsójánál — ott voltam. De nem írom meg, mert ez alig férne meg egy rövid cikk keretében. Most csak annak a különböző érzélem változásnak óhajtok kifejezést adni, mely a közönség lelkületében az első lapnak megjelenése óta időnként a mai napig végbement. Akkor — harminczhét év előtt — *édes gyermeke* volt a helyi sajtó Miskolc város közönségének, később aztán néha szerette, néha pedig mostoha gyermekénél is rosszabb elbánásban részesítette.

Mi az oka ennek?

Bármennyire töröm is a fejemet, nem vagyok képes kitalálni.

Még az irigység sem mondhatja a miskolci sajtóra, hogy visszafelé fejlődött; mert ez eltagadhatatlan tény, hogy a város fejlődésével, emelkedésével a helyi sajtó is fejlődött, szellem és tartalom tekintetében emelkedett s ma három napi és három hetilap áll itt a közérdek és közművelődés szolgálatában. És a miskolci sajtó minden dicsekedés nélkül elmondhatja, hogy kellő

színterületen áll s bátran kiállja a versenyt bármely más hasonló vidéki város sajtójával szemben. Ha ez nem így volna, ha a helyi lapok nem volnának képesek megfelelni a közönség igényeinek, finomult ízlésének, akkor menten elpusztítaná a közvélemény sujtó haragja, mely egy pillanatra sem tűri, hogy a közönség igényeivel és ízléseivel rut játékok üzennek. Ha a közönség tiszta buzát kíván, akkor nem veszi be a konkolyt. Szóval a milyen a közönség, olyan a sajtója.

Miért van hát mégis, hogy Miskolcra eddig nem méltányolták kellőleg a sajtó működését? Miért van az, hogy különösen a hatóságok és testületek léptenyomon mellőzték és lenézték a sajtó munkáit? A közügyek élén álló vezérférfiak egynémelyikének szinte jólesett, ha egyet üthetett a helyi sajtón, s borsot törhetett az újságírók orra alá. Egyszer a szintügyi bizottság hozott ellenünk drákói határozatot, mások egy ünnepélyt rendező bizottság feledkezett meg rólunk, mintha mi nem is léteznénk a világon; azután meg . . . no, de ne folytassuk, nagyon sok volna elmondani a mellőztetésnek azt a hosszú sorozatát, melyben a helyi sajtó eddig Miskolcra részesült.

Miskolcra a vezérférfiak közül csak azok vették eddig figyelembe a helyi sajtót, a kiknek önző érdekeik és hiúságuk ki-elégítése céljából szükségük volt a sajtó támogatására. Ilyenkor naphosszat ott ültek s cirógattak bennünket a redakcióban. Ha céljukat elérték, azután nem ismertek többé bennünket.

Miért van ez?

Talán azért, mert a sajtó munkásai nem foglalnak el a közéletben magas állást? Vagy azért, mert nincs mindeniknek a zsebében százezer forint? Hát ez szent igaz! De az is igaz ám, hogy ha mi — a kik ez idő sze-

rint Miskolcra hírlapírók vagyunk — püspökök, főispánok, grófok vagy bárók volnánk, vagy ha mindnyájunknak a zsebében megvolna a százezer forint, bizony mi sem gyötörnénk magunkat ezzel az idegfeszítő, lélekölő munkával; hanem beállanánk publikumnak, kritikusoknak. Ez sokkal kényelmesebb.

Azt hiszem, nem akad olyan ember, a ki kérdésbe merné tenni: vajon van-e szükség Miskolcra a helyi sajtóra; mert a ki ezt kétségbe vonná, azt egyenesen be lehetne záratni a Lipótmezőre. Ha tehát szükség van a helyi sajtóra, akkor azt valakinek, vagy valakiknek művelni kell. S miután itt Miskolcra se *Lévay József*, se *Bizony Ákos*, se *Tóth Pál*, se más jeles férfiú nem igen vállalkozik a lapszerkesztés és hírlapírás fárasztó munkájára, meg kell barátokoznia a közönségnek azzal a gondolattal, hogy ezt az anyagi hasznot és jövedelmet nem hajtó dolgot *mi végezzük el.* Igaz, hogy mi nem vagyunk hírneves költők, se országhírű írók, de istennek segítségével eljutottunk a tudományos műveltségnek arra a fokára, melyen egy hírlapírónak állnia kell, jól megtanultuk az írás mesterségét, gyorsan és helyesen papirosra tudjuk vetni gondolatainkat — és ha szellemi tehetségünk nem veri is az eget, az ügybuzgóság és lelkesedés, melylyel nemes hivatásunknak megfelelni igyekezünk, talán mégis méltókká tesz bennünket arra, hogy a közélet terén, a melyen mozgunk s a közönség előtt, a melynek érdekében munkálkodunk, kellő tiszteletben és elismerésben részesüljünk.

Megvallom őszintén, hogy mi sem vagyunk egészen hiba nélkül. Azt az erőt, azt a nagy hatalmat, melyet a pieziny „toll“ a kezünkbe adott, nem használ-

tuk mindig a közjó érdekében. Lelkesedésünk szent tüze nem égett mindig a közérdek oltárán. Nagyon sokszor személyi kultusznak hoztunk áldozatot. Az a rettenetes villám, mely tollunkban rejlik, sokszor csak glóriával ragyogta körül a nagyok hátlántékát; de nem sujtott, nem világított be oda, a hol a gaz és szemét van. Ha olykor-olykor sujtottunk ezzel a villámmal, akkor is *egymást sujtottuk.* Egymást támadtuk a polémiák ádáz harcában. Meghempergettük egymást a sárban. Leszedtük egymásról a tisztességet, becsületet. Nagyon természetes, hogy a közönség szemében ilyenformán tekintélyt nem szerezhettünk.

De mi már *megváltoztunk.*

Mi, a helyi sajtó munkásai már levetkeztük eddigi hibáinkat; el-tettük azt a rozsdás fegyvert, melylyel eddig egymás ellen harcoltunk és ezentul karöltve, egyetértve szolgáljuk a közügyet és a közönség érdekeit.

Ebből az alkalomból csak az a kérésünk, hogy a *közönség is változzék meg.* Vetközze le a hideg közönyt s az eddignél nagyobb szeretettel vegye pártfogásába és támogatásába a helyi sajtót. A közönség és sajtó egymásra vannak utalva. A mit a közönség meleg szeretettel ad a sajtónak, azt a sajtó százszorososan adja vissza a közönségnek.

A miskolci sajtó még ekkoráig sohasem kért semmit magának, a maga érdekeinek; mindég csak mások érdekeinek volt lelkes szószólója. Most magunknak kérünk. A holnap tartandó estély fényes alkalom lesz arra, hogy a közönség a maga szeretetét a helyi sajtó iránt megmutassa.

Mi hiszük és reméljük, hogy városunknak minden szépért és nemesért lelkesülő közönsége meg fogja ragadni ezt az alkalmat; eljön a mi estélyünkre, a hol a jótékony cél érdekében

Miskolczi hangszertelep.
 Hangszergyártó, hangoló és javító-műhely.
CZÚKOR GYULA
 a miskolczi városi zenede hangszerelője.
 Miskolc, Városház-tér 26. szám.
 Arany érmekkel kitüntetve.

Raktáron tart minden hangszert.
Készít: zongorákat, harmoniumot, hegedűt, ceterát, czimbalmot, rézkürtöket stb.
 A világ összes hangszereinek javító műhelye.
 Ódon zongorák felújítatnak s rövidre vágatnak.
 Szakképzett, józan zongora-hangolókat tart a város és vidék részére.

hozandó áldozata fejében magas szellemi élvezetben és lelki gyönyörűségben részesül.

Ruttkay Menyhért.

Fél-emberek.

Most, az érettségi vizsgák ideje alatt sok szülő törli a fejét és sok ifju töpreng a pályaválasztás nehéz kérdésén. Mert fájdalom, nem elegendő a szülő kívánsága és az ifju hajlama, pénz és nagyon sok pénz kell ahhoz, hogy valaki az általa választott pályán tanulmányait befejezhesse.

Ezuttal csupán a tudományos pályákkal foglalkozva, azt állítjuk, hogy pályavégzett emberek bármely szakban is megtalálják becsületes kenyerüket, sőt a legtöbb tudományos pályán egyenesen hiány mutatkozik pályavégzett egyénekben.

Hanem aztán — fájdalom — annál több úgynevezett *szellemi proletár* van Magyarországon, a kik részben hanyagság, részben a költség hiánya, részben pedig kellő tehetség hiányában megkezdett pályájukat be nem végzezhették s kényszerülve vannak seregestől tolongani a száraz kenyert is alig biztosító állásokra.

A pályájukat be nem végzetek nagy számának gyarapításában *bűnös a kormány is, a törvényhozás is.*

Főleg azért, mert megtüri, hogy a tudományos pályák bevégezése oly nagy költséggel jár, hogy azt sok szegény ember nem tudja elbirni.

Nagy hiba az, hogy sok pályán a végzett egyéneknek nincs meg az előnyük azok felett, a

kik csak ugy feléből-harmadából uszták át az iskolákat s teljesen nem végeztek.

Ez a baj leginkább a jogi pályán jelentkezik, bírói, közigazgatási tisztségek betöltésénél gyakran elűt teljesen végzett jogászt valami négy jogot hallgatót, nem vizsgázott, de annál nagyobb protekcióval rendelkező ifjoncz.

Föltétlenül szükséges, hogy a tudományos pályák költségei lehetőleg leszállítsanak, különösen a nagy *tan- és vizsgadíjak*. Szükséges, hogy tudományos pályákra, ne csak a központban, a drága fővárosban, hanem a vidék több városában is ellehessen készülni akként, hogy azon tudományokra való készülés ott be is legyen fejezhető.

El nem engedhető követelmény, hogy az állami közigazgatás minden ágában előny nyújtassék azoknak, a kik nagyobb kvalifikációval, minősítéssel rendelkeznek s ezáltal is kisebbitse az állam a félbenmaradt szerencsétlenek számát.

Igy még igen-igen sok pályavégzett ifjut bir meg Magyarországon.

Sőt állítani merjük, hogy rendkívüli, majdnem életbevágó szükség az, hogy a teljesen pályavégzett egyének száma Magyarországon szaporodjék és ez által az értelmiségi osztály színvonalá emelkedjék, mert a mostani színvonal meglehetősen alacsony.

Bármily tudományos pályára lép is ma az ifju, tegye azt azon biztos reményben, hogy szorgalommal és kitartással küzd-

ve, pályavégzett lesz s a kenyér megszerzése előtt áll. De legyen ám arról is meggyőződve, hogy nincs szerencsétlenebb teremtménye az Istennek annál az embernél, a ki pályáját félbenhagyva, szakképzettséggel nem rendelkezik.

Nem biztathatunk senkit azzal, hogy elvégezvén tanulmányait, azonnal a kényelem rózságyán pihenhet s rögtön busásan kamatozik tudománya megszerzésére fordított fáradsága és költsége.

Róma sem épült fel egy nap alatt. Kitartás, szorgalom és becsületesség csakhamar meghozzák — talán a vagyoni jólétet is.

Az lépjen tudományos pályára, a ki elég erős kitartást, tehetőséget érez magában, hogy a sarrat megállja. Hítvány stréber az, a ki arra számít, hogy majd talpnyalás, protekció, sógorságkomaság vagy érdekházasság révén szerzi meg a kényelmet. Soknak sikerül is ez, de az ilyen stréberek túlnyomó része csatlakozik általában s az egészséges társadalom kellemetlen terheivé válnak. Ezek azok az élősdiek, a milyenekkel — sajnos — meglehetősen bőven van el látva a magyar társadalom.

Arra törekedjék minden ifju, hogy a saját szakmájában *egész ember* legyen.

Minden szabály alól van ugyan kivétel, de azért mégis igazság marad az, hogy az élet csakhamar föltűnteti egyiknek alaposságát, a másikkal pedig felületességét.

És a szabály mégis az, hogy

az élet viharában az egész embereké a siker, ellenben a fél-emberek hamar elsodortatnak.

Az *egész ember* szolgálhatja igazán nemzetét, a *fél-ember* legtöbbször terhe hazájának.

Építkezéseink.

Minden város fejlődésének, külső emelkedésének képét a szép és monumentális épületek mutatják meg. Városunkban az építkezési kedv néhány év óta szünetelt. Most azonban — mint örömmel tapasztaljuk — nagyobb erővel indult meg az építkezés; a mennyiben a mi tudomásunk szerint öt vagy hat emeletes ház és még több földszintes ház építését kezdték meg ez év tavaszán.

A mikor az építkezés ilyen nagyobb arányokat ölt — régi tapasztalat után mondhatjuk — hogy vagy egyik vagy másik helyen rendesen megtörténik a baj. Miskolczon az építkezéseknél már eddig sok baj és szerencsétlenség is történt.

A napokban is történt egy kis baj *Rosenthal* Vilmos miskolczi lakos Király-utcai emeletes házának építésénél. A baj nem nagy. Sokkal kisebb, mint a minőnek mi és velünk együtt a helyi sajtó többi orgánumai az első benyomás hatása alatt állítottuk. Azt irtuk ugyanis, hogy az építkezési telek szomszédságában levő *Lichtenstein-féle* emeletes ház fala, a mint mellette a régi ház falát bontani kezdték, beomlott s nagy robajjal az udvarra zuhant, maga alá temetve *Geriák János*nak, az „*Arany-sas*“ gyógytár laboránsának agyát is, melyből *Geriák János* az éjjél rémes csendjében földrengést gyanítva, csak az utolsó pillanatban ugrott ki. Hogy bővebb és alapos tájékozást

TÁRCZA.

Diák-majális.

— 1903. június 3. —

Asztalomon van a „Meghívó“ a *miskolczi diákok majálisára*. Nézem, olvasom, forgatom, mintha csak valami öreg könyvről régi örömeinek emlékeztetője hullott volna elém, talán éppen az első szerelmes levél. Milyen más ez a meghívó, mint a többi! Mintha a betűk is ragyognának, mintha a formája is más volna, mintha nem is meghívó volna, de egy újra-újra visszacsengő, édes szerelmi ének. Esdeklés és ígéret az első — légyottra.

En már ott vagyok a Népkertben. Hallom a magasba elegyedő tánczenét, hallom enyelgő gyermekpárok csicsorgó beszédét, a mint dallamos akkordokban egybeolvad a madarak énekébe, hallom közbe-közbe a szilajkodó jókedv egy-egy csengő trilláját . . . és szinte halom a szívek dobogását.

Hogy bölintanak a Népkert öreg fái: ugy, ugy, csak énekeljtek, táncoljatok, mint a mi madaraink, mert látjátok, megöregszik a fa és megöregszik az ember!

Milyen szépen hangzik is az: „melyre tisztelettel meghívja a *rendezés*.“ Mintha csak az volna írva: meghívunk benneteket, mi, a választottak, kiknek megadatott a hatalom meghívni és meg nem hívni.

En édes Istenem, ha elképzelem, hogy a rendező urak véletlenül nem találának meghívni egy kis leánykát, a ki talán az összes majusi éjszakát a Népkert lombjairól, az első francia négyesről álmodta át!

Mert fájdalmas a lemondás mindenről, égbetörő tervekről, régi álmokról, de . . . diák-majálisról lemondani nem lehet. Ez a lemondás annyit tesz, mint meghalni, vagy még ennél is többet: három nap és három éjszaka veresre sirni a szemeket, nem enni és mindig duzzogni.

Csak ki ne felejtene valakit a rendező urak! Nem szabad kis leánykák szívét megkeseríteni, ugy is lesz részük belőle, ha majd ők is egy-egy szárított virágról fognak emlékezni a régi, régi diák-majálisokra . . .

Most már nem azt kérdik szegve az iskolában a nagyobb leányok:

— El vagy készülve? Nem félsz? Hanem azt, hogy: „ugy-e kijösz te is a diák-majálisra?“

Milyen jól esik kimondani azt a szót: Ott leszünk! Milyen kejes gondolat az: *első debut*.

Ezek még a nem bakfisek. Mért ne csicseregjenek ők erről az iskolában, mikor ezzel van tele a levegő, erről beszél a szellő, erről sutlog a falomb. Azután mikor leszáll a ház elé robogott fogatról az a frakkos deputáció, kapacitálni a mamákat, ugy megrezzen a szíve hurja. Kikukucska! a zsalukátereken és lesi, hogy mi a manóért állt meg ott a kocsis. Aztán berépül a mamához:

— Jönnek! Jönnek!

És ugy tapsol örömeiben.

— Kik jönnek? Mik jönnek?

— Értem jön édes mamám a deputáció. Mamuskám, sohse leszek többé rossz, ígérd meg . . .

De kopognak. Kézcsók. Kérések. Féligéret. Aztán megint kézcsók és a hintó elrobog.

Végre elérkezett a vára-várt nap. A papát s mamát sikerült megnyerni nem csupán a — felülfizetésre, de a mulatságra is. Előbbin a bárendezők buzgólkodtak, utóbbiban pe-

dig a mama büszkeségének — leányának — imádkozó kacsoi, könyörgő szemei értek czélt, természetesen a mama — közbelépésével, beváltva így az ígéretet, melyet távoztukban a hívó rendezők csaltak ki.

— De soká jön a kocsis — türelmetlenkedett Irénke.

— Ugyan, ugyan — szólt mosolylyal, csendesítőleg a mama. — Nézd, még a szallagod sem áll jól, a hajad is félre csúszott.

Irénke a tükörhöz futott és sietve igazgatá meg a hibákat, nem is sejtve, hogy a jó anya ezzel csak szórakoztatni akarja őt addig, míg a kocsis jön, minthogy oly hamar felöltözött: mert hisz' az édes anya már előbb boldog meglelégedéssel látta leánya csinoságát.

Robogó kocsis zöreje csendült el a ház előtt.

— Itt van, itt van! — s ujjongva kapta fel legyezőjét Irénke, futni készen.

Azért szép a diák-majális, mert a táncosok és tánczosnők nem — parthiek. A kik ott szerelmet ígérnek — mert ott is ígérnek — azok czukorra gondolnak és nem a te-

szerezzünk az eset felől, személyesen elmentünk a helyszínére s ott arról értesültünk, hogy éjfél tájban — a mikor állítólag a zuhanás történt — a régi falat nem bontották, mert az építkezők a munkát már az esteli órákban beszüntették. Sokáig firkésztük azután, hogy a Lichtenstein-féle ház falának melyik része omlott le a mélységbe, de bizony ezt hiába kerestük, nem találtuk. A nagy emeletes háznak magas tűzfala mindenütt ép és hatalmas támaszlékekkel van megerősítve. Az ott dolgozó kőművesektől kérdeztük meg, hogy hol történt a baj: azok azután mutattak a fal alján, a fundamentumnál két méter magas földcsuszamlást, amely azért csuszolt meg, mert a Lichtenstein-féle emeletes ház fala alatt egy fedett ürgödör volt, melynek létezését senki sem gyaníthatta. Csupán csak es az ürgödör omlott be s az okozta a földcsuszamlást. A rejtett ürgödört emberi szem észre nem vehette. Nem láthatta volna azt meg sem építész mérnöki, sem folyammérnöki szem, mert azt az építkezés határvonalától vastag földréteg takarta el.

A derék Geriák János laboránszt megtettük martirnak. A város közönsége részvétellel gondolt arra a rettenetes katasztrófára, a mi okvetlenül bekövetkezett volna akkor, ha ő a földindulást, lába alatt a csuszamlást észre nem veszi s idejekorán ki nem ugrik csendes ágyából; mily iszonyu még csak gondolatnak is az a jelenet, ha ez a szegény laboráns ágyastól együtt repült volna éjnek idején a mélységbe, a hol őt egy összeomlott ház a maga romjai alá temeti!

No de hála istennek, semmi baj nem történt, mert — a miként be-

lekkönyvre. Csak az ideált szeretik, még nem ezt, vagy nem azt leányt és mert minden leányban van valami az ideálból, minden leányt szeretnek.

A szemek sem azért ragyognak ott, hogy büvöljenek, nincs mesterseges ragyogás, tehát számítás nincs benne: mindenki szép ott, mert szép és nem azért, hogy másnál szebb legyen; szépek, mint az erdő tavaszszal, tiszták, mint a napsugár, mely bearanyozza a homlokaikat, de gondatlanok is, mint a Népkertnek kedves madarai...

... Ah! hiszen ez az igazi serdülő flatalság mulatsága volt, búcsuzója a táncziskolákból ismerős, pelyhedző ifjak s félhosszu ruhás úde leányoknak, kiknek természetes szépségeit nem halványítják el a báltermek csillárjai és — izgalmai.

Oly szépek voltak, mint Amor berkeinek nymphái és lehet is, hogy Amor, e csintalan fiú, a helyett, hogy berkébe tért volna kicsiny nymphái közé, betévedt a liget — táncztermébe.

Mit végzett, kikre fogyasztotta kiürült tegeze nyilait?... talán ki fog derülni majdan a — titok!

szélik — *Geriák János a földcsuszamlás alkalmával nem is volt odahaza.* Az ő szereplését valamelyik élelmes újdondász vagy még élelme-sőbb konkurrens csak azért találta ki, hogy az eseménynek regényes jellege legyen.

Ime, így lesz a szunyogból — *elefánt*; és az elefántból ismét — *szunyog*.

A városi hatóság azonban összevont szemöldökkel nézi a szunyogot, szeretné, hogy ha elefánt lehetne belőle. Ugy látszik, hogy *Grenyo Bertalan*, a szóban forgó háznak építő mestere nem valami grata perszonna a hatóság előtt. Pedig hát magát Miskolcz város hatóságát az építkezések terén nagy bűnök terhelik. Emlekezzünk csak vissza a Zöldfa építésére. Ezt az építkezést *építész-mérnök* vezette és mégis mi történt? Egyik fal a másik után omlott össze, a rá következő évben egy egész új épületben a tető beszakadt, úgy, hogy Miskolcz városának ez az építkezés 20,000 mond *huszezer koronával többbe került, mint a mennyit előirányoztak.*

Hát az ev. ref. főgimnázium építésénél mi történt? Leszakadt a lépcsőház pillére, a mikor már csaknem készen volt az épület s a katasztrófának sok sebesülte és három halottja volt. Ennél az építésnél is *építész-mérnök* volt a vállalkozó. De a hatóságnak nem jutott eszébe, hogy a vállalkozótól elvegye a diplomáját, mint most, a mikor *Grenyo Bertalan* akarja eltüntetni az építkezési ipar üzésétől.

És ugyan miért?

Grenyo Bertalan éppen olyan oklevéllel bír, mint a Miskolczon működő többi építőmesterek. Neki is, valamint művezetőjének: *Pollágh Gyulának kőműves mesteri oklevele van*, a mely oklevél jogot ad neki arra, hogy emeletes házak építésére vállalkozzék. Ha nem volna ehhez joguk a kőműves mesteri oklevéllel bíró egyéneknek, akkor éppen a hatóság nem engedhetne volna meg, hogy *Grenyo Bertalan* a népkerti vígadónak — bár ennek tervezője nem ő volt, — a Máday-háznak, most a Kubacska-féle háznak és a saját emeletes házának építésére vállalkozzék. *Grenyo Bertalan* ezeken a díszes emeletes házakon kívül Borsodvármegyében több-nagyobb építkezést végzett. Ő építette a diósgyőri ág. ev. templomot, a meszesi ev. ref. templomot és mindenütt a legnagyobb elismerést és meglepedést érdemelte ki. De tovább megyünk. Kőműves mesteri oklevéllel bíró vállalkozók építették az utóbbi időkben Miskolczon a legtöbb emeletes házat. Így például *Bogdán Illés* építette a kereskedelmi és iparkamarát, a *Soltész Nagy Kálmán* és *Radvány István* emeletes házait; továbbá *Stimm Lajos* építette a Breuer féle házat, a *Rácz-testvérek* kétemeletes házat. Kőműves mesteri diplomával bíró vállalkozók építették éppen *Pollágh Gyula* mester vezetése

alatta *Bársony János*, *Mikuleczky István* emeletes házat és az ev. ref. egyház emeletes bérházát. És sehol sem történt semmi baj és semmi szerencsétlenség. Mig ellenben azoknál az építkezéseknél, a melyeket *építész-mérnökök* vezettek, a legtöbb esetben megtörtént a szerencsétlenség.

Ne bántsa tehát a városi hatóság a mi derék adófizető polgárainkat. Ne zaklassa minden igaz ok nélkül azokat, a kik *kőműves-mesteri* oklevéllel emeletes házak építésére vállalkoznak; mert ezek sokkal hüségesebben és becületesebben elvégzik a maguk dolgikat, mint igen sok ugynevezett *építész-mérnök*, a kik legtöbbször szakképzettség nélküli munkavezetőkre bízzák az építés vezetését. Hanem igenis arra legyen gondja a városi hatóságnak, hogy a városunkban folyó építkezéseket a szabályrendelet értelmében mérnökeivel ellenőriztesse. Ennek a kötelességszerű ellenőrzésnek a hiányát tapasztaltuk már évek hosszú során át és ebből származott aztán a legtöbb baj és szerencsétlenség. Ne a baj megtörténte után lármázzunk és sopánkodjunk, hanem azon igyekezzünk, hogy a *bajt megelőzzük*.

UJDONSÁGOK.

Tájékoztató.

- Junius 5. A miskolczi hírlapírók estélye a színházban.
 Junius 6. A Magyarországi Munkások Rókkant és Nyugdíjgyűlésének miskolczi fiókja tánczmulatsága a Korona szálló disztermében.
 Junius 7. A kereskedők és kereskedőifjak mulatsága a Népkertben.
 Junius 10. A máv. miskolczi altisztikör tánczvizalma a népkerti vígadóban.
 Junius 14. Az izr. ipartársulat nyári tánczmulatsága a Népkertben.
 Junius 14. Rákóczi-ünnepély a Koronán.

Séták Miskolczon.

Tetemvár! Ugy bizony, még ilyen nevű utcája is van Miskolcznak. Mert ha végig gázol rajta az ember, azt kell hinnie, hogy Miskolcz város előljáróságának nem is igen van tudomása ez utca létezéséről. Nem hiába, hogy egyike ez városunk legrégibb utcáinak, de olyanok is még rajta az állapotok, mintha legalább is „anno 1603“-at mutatna az időszámításunk:

A Tetemvárnak nem arról a téres részéről van szó, mely a szentpéteri kapu innenső végén terül s mely a vásárok színhelyéül szokott szolgálni — bár a tisztaság itt is gyenge lábbon áll — hanem a pinczék közé felvezető, emelkedettebb helyen lévő részéről, hol még a tulajdonképeni Tetemvárnak hosszú ház sorai vannak. A ki a helyzetet tanulmányozni akarja, így esőzések idején ne sajnáljon ide kiférni. Tapasztalni fogja, milyen inségesen tudnak oda fényes nappal feljutni még az üres székerek is. — Hát még a terhes székerek éjnek idején! Az ilyenkor ide tévedt járművek 90%-a mindig beledől a ferde fekvésű utca egyik oldalán lévő vízmosásba. A talaj mindenfelé gidres-gödörös, *kövezetlen*,

a szemétdombok képezik itt-ott az egyedüli burkolatot. Pedig a forgalom itt elég élénknek mondható. A hosszú ház orokkal bíró utca elég népes, egyébkor is, de különösen szűret táján egymást éri ott a sok terhes székér, melyek a feljebb lévő nagy boros pinczékkel igyekeznek közlekedést létesíteni. Ilyenkor ha a partos, gödrös utcát még sikamlóssá is teszi az esőzés, a szerencsétlen utczabeliek egyebet nem látnak egész nap, mint a székereket vontató állatok kínos vergődését, a fuvarosok egeket ostromló istenkáromlását — beleszöve még a városi előljáróságot is — az ostorok és ostornyelvek szakadatlan csattogását és püfögését és más ilyen lélekreható jelenetet.

Éjnek idején az utcán — ha csak fent a mennyei lámpások ki nem gyúlnak — egyiptomi sötétség uralkodik. Lámpagyújtogató emberemlékezett óta nem mutatkozott ez utcában, de hát minek jönne oda, hiszen még lámpa sincs, a mit meggyújtana.

Hát még a tisztaság! Erről csak mint negatív fogalomról lehet itt beszélni. Nemzedékek hálnak ki a nélkül, hogy szemetes kocsit láttak volna a Tetemvárnak. Az utca lakosai az udvarban felgyülemlt szeméttel az utca „folytonossági hiány“-ait töltögetik; — mi egyebet tudjanak vele csinálni?

A tetemvári lakosok közül többen felkeresték szerkesztőségünket, hogy ajánljuk az előljáróság figyelmébe az Istentől elhagyott utca siralmas állapotát.

A *Meggyesalja-utczára* is sok tekintetben ráillenek a feljebb hangoztatott panaszok. E csendes kis utca nem esik messze a város központjától, de annál távolabb esik az előljáróság gondozó figyelmétől. Városunknak már alig van egy néhány utcájára, a melyik köburkolattal el ne volna látva, még a távoli külvárosi utcák is: csak a *Meggyesalja* képez még a város közepén egy kis szigetlet *sáros talajával* a körülötte már régen burkolva lévő utcák közt. Pedig az újabb időben elég csinos épületek emelkednek itt s az utca lakói közül sokan tartoznak az intelligens osztályhoz. S e könnyen széppé tehető utca lakosainak esőzések idején mindaddig néhol feneketlen sárban kellett gázolniok, — talán azért, mert közöttük nem igen van tekintélyesebb városi hivatalnok és szószóló városi képviselő.

Világításáról most nem szólnak, rendőri viszonyainak jellemzésére a multkoriban *Klein Dávid* esetének leírásakor eklatáns példával szolgáltunk.

A *Meggyesalja-utczasiak* epodva várják, hogy Miskolcz város előljárósága már egyszer reájok is vessen áldásos tekintetét.

Meggyesalja-utczasiak. Borsodvármegye törvényhatósági bizottsága f. 1903. évi június hó 8-án d. e. 9 órakor Miskolczon a vármegyeháza nagytermében rendes közgyűlést tart. Főbb tárgyai: Alispáni jelentés az elmúlt évszázad közgazgatási állapotáról. Az üresedésben lévő megyei alügyészi állásnak választás utján leendő betöltése. Tagok választása a különféle választmányokba. A m. kir. honvéd Ludovika Akadémiánál gróf Butler János által létesített két alapítványi helynek és a vármegye által létesített egy alapítványi helynek az 1903/4. tanévre pályázat utján leendő betöltése. A vármegye az 1902.

évi közigazgatási, árva- és gyámhatósági kiadásairól és bevételeiről egybeállított számadás bemutatása. A vármegyei tisztviselők országos kongresszusának megkeresése a tisztviselők fizetésének felemelése tárgyában a vonatkozó szabályrendelet tervezetével. Dr. Hebrony József indítványa a megyei tisztviselők és alkalmazottak fizetésének szabályozása és felemelése tárgyában. B. B., R. és társai hasonló indítványa. A megye székháza mellett levő, a megye és Miskolc városának tulajdonát képező telek szabályozása ügyében kiküldött közös bizottságok megállapodása. Az Erzsébet kórház telkén felállítandó házi gyógytár ügye. A vármegye házi szükségletének fedezése végett a szállítókkal 1903—1905. évekre kötött szerződések jóváhagyása. A közséگی és körjegyzők fizetésének rendezése. Hevesvármegye közönségének átirata az önálló magyar hadsereg felállítására. *Zemplénvármegye közönségének átirata II. ik. Rákóczi Ferencz szabadságharcának 200 éves évfordulója megünneplése iránt.* Pozsony és Ungvármegye közönségének átiratai. Kolozsvár sz. kir. város közönségének átirata a hazai ipar fellendítése céljából hozandó határozat iránt. Az „Erzsébet” kórház bizottságának javaslata a kórházi tisztviselők nyugdíjazásáról. És több apró ügyek. Ezen közgyűlési tárgyak szabályszerű előkészítése végett f. évi június hó 7-én d. e. 9 órakor állandó választmányi és június hó 6-án d. n. 3 órakor pedig p. ü. szakosztályi ülés fog tartatni.

Uj kórházi orvos. Báró Vay Elemér főispán dr. Flamm Sándort, az Erzsébet kórház segédorvosává nevezte ki.

Az alügyészi állás. Borsodvármegye törvényhatósági közgyűlése hétfőn fogja választás útján betölteni a Lengyel Lajos halálával megüresedett alügyészi állást. — A pályázati határidőig hárman adták be pályázati kérvényeiket és pedig: Evva Ernő, dr. Kovács Lajos és Kosza Elek miskolci ügyvédek.

Eljegyzés. Zsolnay Gyula mezőkövesdi lakos eljegyezte Draveczky Tivadar budapesti kereskedő leányát, Erzsikét.

Athelyezés. Karcsey Valér, máv. hivatalnok a miskolci üzletvezetőség szakszervezetéből az aradi üzletvezetőséghez helyeztetett át.

Hirlapírók mulatsága. Holnap, azaz pénteken este lesz a miskolci hirlapírók nagyszabású estélye a színházban. Megemlítjük, hogy az estély záradékaként a „Medve” című rendkívül mulattató kis vígjátékot adja elő Németh József színtársulatának több tagja. A próbák ma és holnap délelőtt tartatnak. Színházjegyek a pénztárnál és Putnoki Antal fodrász-üzletében kaphatók, *rendes színházi árak mellett. Az estély kezdete este félnyolc órakor lesz.*

Diákok jünálisa. Az ev. ref. főgimnázium ifjúságának nyári táncmulatsága tegnap este folyt le az újonnan épült népkerti vígadóban. A mulatság, melyen a város és megye előkelő fiatalai az előbbi évekhez hasonlóan nagy számmal megjelent, igen szépen sikerültnek mondható. A „Színvartari Athenae” ifjai a jókedv elővarázslásában, a siker megteremtésében ugyancsak kitettek magukért. Bebizonyították, hogy nemcsak a könyvek lapjait tudják forgatni, hanem a szép hölgyeket is; örömmel tapasztalták, hogy nemcsak Homerosból meg az öreg Ciceróból tudnak olvasni, hanem a szép le-

nyok szemeiből is — s a delejes sarkakon kívül még más dolog is van a világon, a mi *vonzó hatással bír.* A fényes berendezésű népkerti vígadó elbízhatja magát, ha minden megnyílásakor ilyen nagyszámú, válogatott közönséget lesz alkalma befogadni díszes falai közé. A jelen volt hölgyek névsorát lapunk jövő számában hozzuk.

Közygylés. A Borsodi Bükk-Egyelet (a Magyar Turista-Egyesület osztálya) f. hó 7-én d. e. 11 órakor a városháza nagytermében báró Vay Elemér elnöklete alatt rendezte évi közgyűlést tart a következő tárgysorozattal: 1. Titkári jelentés. 2. Az 1902. évi számadások bemutatása. 3. Az 1903. évi költségvetés megállapítása. 4. Tisztikar választása. 5. Indítványok.

Az „Erzsébet” fürdő új pénztárosnője. Az „Erzsébet” fürdőnek Lohartsberger Mariska halálával megüresedett pénztárosnői állására, a Fürdő Részvénytársaság igazgatósága 8 pályázó közül özv. Főzy Józsefné urnót választotta meg, ki az állást már el is foglalta.

Orvosok gyűlése. A borsodvármegyei orvosszövetség tegnap este 6 órakor a „Korona” szállóban dr. Katona József vármegyei tiszti főorvos elnöklete alatt rendezte közgyűlést tartott, melyen egy helybeli, mint a vidéki orvosok nagy számban vettek részt. A gyűlés megnyitása után előbb a pénztárnoki jelentést vették tudomásul, majd dr. Katona József előterjesztette az egészségügy rendezésére vonatkozó memorandumot. Ez a javaslat részletesen foglalkozik a közegészségügyi törvény hiányával, feltünteti a módokat és eszközöket, melyek segítségével a hazai egészségügy gyökeresen reformálható. A közgyűlés a javaslatot egyhangú lelkesedéssel elfogadta, dr. Katona József elnöknek pedig ez ügyben tanúsított buzgalmaért jegyzőkönyvi köszönetet szavazott. Ezután tárgyalatott a vasvármegyei főköszövétség átirata, melyben indítványozza, hogy az orvosok a párbajok megakadályozása végett a szükséges orvosi segélynyújtást tagadják meg. A közgyűlés, noha méltányolja a főköszövétség jóindulatú indítványát, de miután ezt a párbajok megakadályozására alkalmasnak nem tartja, napirendre tért felette. Végül elhatározatott, hogy a szakorvosi kérdés rendezése végett feliratot intézzen a központi igazgatósághoz egyben helytelenítvén, hogy egyes vállalatok indokolatlanul címeket adományoznak az általuk kinevezett orvosoknak. Gyűlés után társasvacsera volt, melyen számos felköszöntő hangzott el.

Hangverseny. A helybeli cs. és kir. 65. gyalogezred zenekara a Poglár-egylet kerthelyiségében minden szerdán este 8 órakor hangversenyt rendez. Az első hangverseny tegnap este tartott nagyszámú vendégsereg jelenlétében.

Az építési bizottság ülése. Az építési szakbizottság ma délután 3 órakor a városi mérnöki hivatalban Pataki Sándor elnöklete alatt ülést tart.

A vidéki hirlapírók országos gyűlése. A Vidéki Hirlapírók Országos Szövetsége Budapesten az Otthon dísztermében vasárnap délután tartotta meg VI. közgyűlését, melyen a vidéki sajtó munkásait érdeklő számos fontos kérdés, mint a *választott bíróság* intézményének létesítése s a szövetség *tanulmányuti ösztöndíjának* adományozása is elintézését nyert. Elhatározta továbbá a közgyűlés,

hogy körlevélben keresi meg az ország összes városait és törvényhatóságait a szövetség támogatására és mozgalmat indít a *hirlapírók és kiadók közt való magánjogi viszony* törvény útján leendő szabályozására s ebbe a mozgalomba bevonja a többi hirlapírói testületeket is. Megállapították a költségvetést, hitelesítették a számadásokat s az elnökséget és igazgatóságot újabb három évre megválasztották. Elnöknek újból megválasztották *Kubinyi Zsigmond* szegedi szerkesztőt. Alelnökké *Barát Armin* (Temesvár) és *Szávay Gyula* (Debreczen), titkárrá *Palócz László* (Szeged) és pénztárnokká *Tömörkényi István* (Szeged) választották meg. Igazgatósági tagok lettek: *Balla Mihály* (Győr), *Békefi Antal* (Szeged), *Benedek Árpád* (Arad), dr. *Brajjer Lajos* (Nagy-Becskerek), *Eduv. Illés László* (Arad), *Fehér Dezső* (Nagyvárad), dr. *Halász Lajos* (Nagyvárad), *Hegyesi Vilmos* (Kolozsvár), *Hegyi Jenő* (Fiume), *Köváry Kuffehr Béla* (Szombathely), *Kisteleki Ede* (Szeged), *Lendvai Miklós* (Temesvár), *Lenkei Lajos* (Pécs), dr. *Miklós Izidor* (Szabadka), ifj. *Móricz Pál* (Debreczen), *Rábel László* (Sopron), *Sas Ede* (Nagyvárad), *Sz. Szigethy Vilmos* (Szeged), *Tiszti Lajos* (Arad), *Ujlaki Antal* (Szeged). Póttagok: *Bánfalvi Lajos* (Szentcs), *Blaskovich Ferencz* (Temesvár), *Forster Rezső* (Miskolc), *Kuszkó István* (Kolozsvár), *Lovassy Andor* (Torda), *Perjessy Lajos* (Versecz), dr. *Rónaki Kálmán* (Pécs), *Ruttkay Menyhért* (Miskolc), *Rumy Sándor* (Győr), dr. *Setét Sándor* (Eger), *Sugár Ignác* (Miskolc), *Szépfaöldi Ö. Ferencz* (M.-Sziget). Felügyelő-bizottsági tagok: *Csányi János*, a szegedi kereskedelmi és iparbank igazgatója, ifj. *Gál Ferencz*, a szeged-csongrádi takarékpénztár b. igazgatója, *Balla Jenő* (Szeged), *Bibó Lajos* (H.-M.-Vasvárhely), *Szokolény Nándor* (Szeged). Póttagok: *Mayer Rezső* (N.-Becskerek) és *Tóth Imre* (Makó). A közgyűlést este 8 órakor lakoma követte.

Nyári táncmulatság. A miskolci tisztviselők köre f. évi július hó 1-én a népkerti vígadó helyiségeiben táncmulatságot rendez. — Ez ügyben a tisztviselők körének vígalmi bizottsága tegnap értekezletet tartott, a melyen 80 tagból álló rendező bizottságot választottak.

Búcsúzó hirlapíró. *Frank Zoltán* újságíró kollegánk városunkból való elköltözése alkalmából a következő sorokat küldte lapunkba közlés végett: „Miskolcra való távozásom alkalmából fogadják összes jóbarátain, ismerőseim és e lapok kedves olvasó közönsége szívből fakadó *Istenhozzádomat.*” *Frank Zoltán.*

Villamos elgázolás. Vasárnap délután egy villamos kocsi elütött a Városházterem egy kis leányt, ki gondtalanul játszadozott a vágányok közt. A gyermek úgy el volt mérülve, hogy észre nem vette a villamos közeledését, melynek kalauza erősen csegett, de hasztalanul. Végre fékezni kezdett és oly sikeresen, hogy a kocsi, a mint a gyermekhez ért és azt elökte, azonnal megállott. A gyermeket szerencsére minden sérülés nélkül huzták ki a kocsii előrése alól. A gondatlanság vádja ez esetben a szülőt terheli, a ki a gyermeket magára hagyva, a sinek közt engedte mászkálni.

Miskolci orpheum. A Balatonkavéház nyári mulatóban *Lengyel József* igazgató csütörtökön, június hó 4-én és naponta, a fővárosi *Tarka Szinpad* daltársulat által nagy humorisztikus művészestélyt tart a kö-

vetkező személyzettel: *Zempléni Erzsike*, magyar énekesnő. *Várad Mariska*, chansonette. *Doré Paul*, chansonette, *Scheiner Hermin*, chansonette. *Török Mariska*, subrette. *Ivanoff Bella*, orosz énekesnő. *Kiss Ilonka*, subrette. *Alda Fiori*, nemzetközi excentrique. *Adin Murát*, keleti művész. *Charles Lomni*, modern *Mefisto*, az alvilág ura. *Szirmai Andor*, dalkonikus és humorista. *Lánczy György*, magyar dalkonikus és táncművész. *Várad Pál*, a leghíresebb *Göre Gábor*, paraszt komikus, *Dankó Pista* és *Gárdonyi Géza* összes dalaival. *Dori és Dorika*, nemzetközi ének- és tánczkettes. *Varga Jenő*, dalkonikus. *Komáromi Jenő*, zongoratanár. *Szinre* kerülnek dal- és tánczgyűvegek, mulattató magán- és párjelenetek. *Belépődíj* 50 és 30 kr. *Kezdete* 8 és fél órakor.

Halál — dynamit által. *Langauer István* életunt bányamunkás a halálnak gyors, de borzasztó nemét választotta. Pünkösöd másodnapján reggel fél het órakor a Szinvának a Bors utcán levő hidján égő dynamitkandócot vett a szájába, melytől a mellette levő dynamit nem sokára iszonyu dörejvel felrobbant s a szerencsétlen ember fejét a szó teljes értelmében darabokra ronscolta. Az explózió oly erős volt, hogy egyes koponyadarabokat a hidtől kissé távol eső tiszavidéki pályaudvar előtt találtak meg, az egyik fül a Szinvába esett s a törzs fej nélkül zuhant le a hid gyalogjárójára. A dörrenésre a pályaudvarról és a tüzérlaktanyából sok ember összefutott: megjelentek később a hatóság képviselői is. A hullát a mentők dr. *Ixel Soma* által készített látólelet felvétele után be szállították az Erzsébet kórház hullakamarájába. *Hogy Langauer* mi indította végzetes tettének elkövetésére, ez idő szerint még nem tudható.

DUNKY FIVÉREK
cs. és kir. udv. fényképszek
Miskolc,
Városházter 20.
Külön e célra épített
kényelmes műintézet.
Remek gyermek-
fénycépek,
nagyítások
művészi kivitelben. — Platin és akwarelek
bármely kép után. — Műkedvelők részére
eladó kis gépek és vegyszerek.

Falu, — város.
Ilyen a városi nép!
Mikor a kalendárium óramutatója erősen közeledik az esztendő dereka felé, — egyszerre csak megfordul az eszejárása. Nem a kalendárium óramutatójának, sem az esztendő derekának, hanem a városi népek.
Teszem, vegyük példának Miskolczt. Miskolcz ah, melynek, mint *Kerekes Andrásnak* nem volt párja ez ideig, kezd veszíteni illyentájt értékéből. Hogy szólják, szapulják uton, utfélen.
— A levegője förtelmes.
— A lakások kiálthatatlanok.
— A víz rossz.
— Az utca poros.
— Az emberek tullegszégesegek.
— Nincs sehol egy hely, melynek árnyas bokrai hivatagólag tárnák ki felénk a karjaikat.

1903. júni
— A fagy
— Az éne
a gyerekek
— Ellenb
dig szabad
nak a házte
— Milyen
milyen más
— Örök
— És so
— Békés
— Erdő,
fák, a mez
virágok.
— Menjt
— Menjt
És menn
kások egys
válnak. Ta
rázzák ki
az ablakon
elvegék e
Nikell-bíró
kor nem es
terek, —
nyaralnak.
És egy
publikum.
az adóössz
nak fele
De azért
a város is
kiröptültek
majd vissz
Ahogy a
az őszbe,
nyaraló va
hangzik a
— Hiál
— Ez
idegeket.
— Meg
— Erd
mezőn el
— De
tülkül.
— Jaj
torral pa
— Lit
— Mé
— Me
És vis
Ilyen
talja mi
Kezei
csánatot
torkodon
sziveme
Rettene
bizonyo
telet ro
gyobb t
Nem
tornák
jáért, v
láért, l
telű pá
hölgyün
jelenté
levegő
hanem
tultesz
nyitjuk
giassá
vagkor

— A fagyalt tulhideg.
 — Az éneklő madarakat elcsipik a gyerekek.
 — Ellenben a macskák még mindig szabadon mászkálnak és nyávognak a háztetőkön.
 — Milyen más a falu. Istenem, milyen más.
 — Örök csönd, örök nyugalom.
 — És sok aludtfej.
 — Békés jó emberek.
 — Erdő, mező, rét. Az erdőben fák, a mezőkön és réteken füvek és virágok.
 — Menjünk hát falura!
 — Menjünk!

És mennek. A téli kényelmes lakások egyszerre csak néptelenekké válnak. Takaros szobaciczák nem rázzák ki kora reggel a rongyokat az ablakon, hogy méltó büntetésüket elvegyék ezen cselekedetük miatt a Nikell-bíróságnál. A kapukat 9 órakor nem csukják még be a házmeztérek, — ilyenkor a kapuzárak is nyaralnak.

És egyre-másra ritkul a városi publikum. Ha ilyenkor rendelnek el az adóösszeírást, bizony a lajstromnak fele része is üresen maradna.

De azért csak elvegetál valhogyan a város is. Nem bántja a sor, hogy kiröpültek az ereszből a fecskék, — majd visszatérnek megint.

Ahogy aztán csendesen behajlunk az őszbe, ott a messze idegenben nyaraló városiak ajakán ismét felhangzik a panasz!

— Hiába, a falu, mégis csak falu.
 — Ez az örökös csend megöli az ádegeket.

— Meg elrontja a gyomrot.
 — Erdőben kiszárad a fa, réten, mezőn elhervad a virág.

— De azért a kanász förtelmesen túlköl.

— Jaj, jaj, — a kocsisok meg ostorral patogatnak.

— Liba gágog, kakas kukorékol.
 — Még sincs párja a városnak!
 — Menjünk hát vissza a városba.

És visszajönnek a városba.
 Ilyen az ember, maga magát ártalja mindig.

Figura.

A kézesókról.

Kezeiket csókolom hölgyeim! Bocsnatot kérek, hogy megrabolni bártorkodom becses idejüket, de ami a szívemen van, — azt elmondom. Rettenetes lovagias kort élünk, az bizonyos. A nők iránti feltétlen tisztelet romantikája napról-napra nagyobb tért hódít.

Nem ontjuk ugyan vérünket vitézi tornákban imádottunk nyakszalagjáért, vagy hajába tűzött rózsaszáláért, legfeljebb bizonytalan kimenetű páros viadalokban mutatjuk ki hölgyünk iránt érzett hódolatunkat jelentéktelen karczolásokkal, vagy levegőbe lövött tátongó lyukakkal; hanem azért egyik-másik tekintetben tulteszünk a középkoron s bebizonyítjuk, hogy a mi korunkhoz lovagiaság tekintetében a regényes lovagkor Kis Miska.

Nagymiskakodásunk ugyaninkább csak külsőségeiben nyilvánul rettenetes módon.

Nem annyira az érzelem, mint inkább a modor lovagias minálunk, sok tekintetben túl a határon.

Például, hogy szorosan czikkem tárgyánál maradjunk, rengeteg pazarul bánunk a kézcsokokkal, akár csak a cigány.

Az igaz, hogy ezt nem annyira tesszük, mint inkább mondjuk, de csókolom kezeiket, ha úgy haladunk a korról, mint egy pár évtized óta, mégis csak el kell egyszer jönni annak az időnek, mikor a mit igérenk s mondánk, meg is kell tenni. S képzeljék csak el, hova jutunk akkor?

Milyen furcsa dolog lenne az, hogy ha a Gyuszinak, aki már Virgil Aeneisét fordítja, kezét kellene csókolnia a Vilma nagyszámnak, aki még csak hét tavaszt látott maga előtt elvirulni, ha ugyan már két hónapos korában voltak fogalmai a tavasz szépségei iránt. Mert Isten látja lelkeket, hogy e czikkecskében kihagyom a számítást az asszonyokat s egyáltalában mindazokat, akiket a kézcsok megillet.

Hanem igenis foglalkozom Biri nagyszámmal, aki abban a korban van, mikor már bokáig eresztí le a rövid ruhát s a kiról malicziózus emberek úgy beszélnek, hogy bakfis.

És számon kérem tőle, hogy miért fogadja olyan til-tul az én „jó napot“ köszönésemet, mikor én annál jobbat nem kívánhatnék neki. Azután szeretném azt is tudni, hogy Margit nagyszám, aki ugyan már két farsangot keresztül tánczolt s a kinek már számottevő fiatal emberek csapták a szelet, miért nem fogadja egyáltalában a bókomat, ha csak kizárólagosan „kezet csókolom“-mal nem üdvözlöm. Mindezen kérdésekre pedig hölgyeim közül aki feleletet ad, annak én egy tuczat imádót igérek a következő farsangra, kiknek mindenike gyönyörűen tánczolja a keringőt s még a két hónapos csecsemő nőket is „kezet csókolom“-mal fogadja.

Máskülömben pedig kezeiket csókolja:

Szatyi.

Törvénykezés.

Esküdtzéki tárgyalás.

I. nap.

Halál a korcsmában.

A miskolczi kir. törvényszék, mint esküdtbíró f. hó 2-án, kedden tartotta az idei második ciklusának bevezető főtárgyalását.

Az esküdtzéki főtárgyaláson Ort-vay Miksa kir. kuriai bíró, törvényszéki elnök elnökölt. Szavazó bírák: Hubay Gyula és Hekkel Károly törvényszéki bírák voltak. A jegyzőkönyvet Tyrnauer Márk dr. vezette.

Ez alkalommal tárgyalás alá került Rajcsuk Lajos és Rajcsuk János saját-kazinczi lakos, bányamunkások bűnügye.

Rajcsuk János f. é. február 22-én Disznós-Horváthon Lengyel Ábrahám korcsmájában összetalálkozott Bencze Jánossal, kivel nemsokára erős szóvitába elegyedett s kit ennek fo-

lyamán egy felkapott székkal akart megtámadni. A verekedésbe csakhamar belekeveredett Rajcsuk Lajos is, a János öccse, kinek már régebben foga volt Varga Bencze Jánosra. Rajcsuk Lajos nem sokat teketóriázott, hanem előhúzta a csizmaszárból a bicskáját és beledöfte Bencze Jánosnak elébb a hátába, majd pedig a mellébe, úgy, hogy ez szíven találva, mindjárt szörnyet halt.

Az eset tárgyalásánál a vádhatóságot dr. Szapári József kir. alügyész képviselte. Elsőrendű vádlottnak dr. Vég Árpád, másodrendű vádlottnak dr. Flamm Dezső voltak a védői.

Esküdtékül kisorsoltattak: Hesz Jenő, Fésüs Zsigmond, Schweitzer Henrik, Rácz János, Marikovszky Ferencz, Hajász Bertalan, Mesko László, Simon András, Paksi Miklós, Jaczkó Emil, Lichtenstein József és dr. Koncz Miklós.

A bizonyítási eljárás befejeztével a vád és védbeszédekre került a sor, melyek elhangzása után az esküdték visszavonultak verdiktjük meghozatalára, melyet rövididő mulva Lichtenstein József, hirdetett ki, mely Rajcsuk Lajosra nézve marasztaló, míg Rajcsuk Jánosra felmentő volt.

E verdikt alapján a kir. törvényszék a szándékos emberölés büntetével vádolt s alig 17 éves Rajcsuk Lajost a halált okozott súlyos testi sértés miatt három és fél évi börtönrre ítélte, Rajcsuk Jánost pedig a vád és következményeinek terhe alól felmentette.

Az ítélet jogerős.

II. nap.

Gyujtogatás boszuból.

Tegnap, a második főtárgyaláson Dauda Rudolf miskolczi lakos, nap-számos felett ítélkezett az esküdtzék. Dauda Rudolfnak Bakosnénél 40 fillér követelése volt, melyből azonban az csak 26 fillért volt hajlandó megadni. Midőn e miatt Dauda szemrehányást tett Bakosnének, az asszony fia arczul ütötte Daudát, ki e miatt boszút forralva, éjjel 11 órakor, mikor már a házbeliek nyugodni tértek, felgyújtotta őzv. Bakos Janosné Danivölgy 67. sz. alatt levő házikóját. Másnap aztán Dauda maga jelentkezett a rendőrségnél.

Az esküdtzéken, mely ma gyujtogatással vádolt Danda Rudolf bűnügyét tárgyalta, Póts Endre kir. táblabíró elnökölt. Mellette szavazó bírák voltak: dr. Zelenka Lajos és Hudák Andor kir. törv. bírák; jegyző: dr. Kármán Aladar, ügyész; Füsthy Béla, védő: dr. Nagy Péter. Esküdtékül kisorsoltattak: Paksi Miklós, Pollák Lajos, Mesko László, Groák Adolf, Rácz János, Fűrész Ferencz, Simon András, Fésüs Zsigmond, Klein Zsigmond, Marikovszky Ferencz, Hesz Jenő, Piskóti János.

A felek és tanúk kihallgatása, a vádló és védő beszédek elhangzása után az esküdték verdikthozatal végett vonultak vissza.

Lapunk zártáig még ítéletet nem hoztak.

CSARNOK.

A pataki diákéletéről.

Írta: Simon János.

A kollegiálitás ápolására nagy befolyással vannak a különféle ifjusági körök, egyletek, melyek részben az egész ifjuságot, részben annak egyes

csoporthat a hajlamok szerint zárják magukba.

A juristák, vagy mint régebben nevezték őket: törvényhallgatók, már 1813-ban alapítottak egy bizonyos tekintetben politikai jellegű egyesületet *Pánczél vármegye*, vagy *Pánczélország* néven. Az akkoriban sajnosan nélkülözött alkotmányos életet igyekeztek itt kicsinyben bemutatni, a vármegye mindenmü intézményeivel, formásaival, tisztviselőivel. Évenként háromszor tisztújítást, négyyszer országgyűlést tartottak, melyekben a sinylődő haza érdekében olykor igen heves szónoklatok folytak le s éppen abban az időben, midőn a kormány országgyűlést nem tartott, a vármegyei gyűléseken a gondolat szabad nyilvánítása eltiltatott s mindenféle társulati működés gátolva volt.

A kormány végre is — tudomást szerezvén az egyesület működéséről — 1822-ben betiltotta. 1832-ben ismét felújították *Nándor-vármegye* czímen, melyet *Seemere* Bertalan, akkori törvényhallgató, a későbbi híres miniszterelnök kezdeményezett. E *Nándor-vármegye*t, melynek egy időben *Kasinczy* Gábor is főispánja volt, 1836-ban szüntette be egy helytartótanácsi rendelet. Ez időben keletkezett az „Esküdt diákkar könyvtára“ című olvasóegylet és az ugyancsak *Seemere* Bertalan által alapított „Sárospataki ifju egyesület“, mely nevet később „Önképző-társulat“-ra változtatta. Az akadémiai tornaegylet, alapítási idejére nézve az ország összes főiskoláinak ilyenmü egyesületei közt a legelső.

Az újabb időben létrehozott különféle egyesületekről nem akarok szólni, azok manapság többé-kevésbbé minden főiskolában feltalálhatók. A több mint 120 éve fenálló énekkar egyike azon intézményeknek, melyek a pataki diákságot messze vidéken emlegetetté tették.

A tanárelnök, kórúselnök (régente *prézes*), két preczentor és négy protokántor vezetése alatt működő akadémiai énekkar az iskolai, egyházi és nemzeti ünnepélyeken, templomszentelések és nagy temetések alkalmával szokott szerepelni. A kórustagok (kántorok) előtt örökké felidhetetlenek azok az emlékek, a melyeket e szívet és lelket nemesítő egylet kebelében szereztek. Régente a vidéken való gyakoribb szereplések, különösen a fényes temetéseket követő *kollációk* alkalmával sok vidám órában, gazdag élményekben volt része az énekkarnak, miről a régi tagok előadásai és a korus évkönyvei élénken tanuskadnak. Sok vigasságról tudnának beszélni az énekkar szekrényében ereklyékként őrzött régi tülök- és nyárlapoharak, melyek közt ott hever a repedezett kérgü nyírfából vájt vén „basszus-pohár“ is, melyhez ugyan torok kell, hogy egy hajtókára ki lehessen inni. Ott lepi a por közöttük a „Petőfi pohár“-t is, melyből 1847. nyarán

Petőfi ivott, midőn Sárospatakon való látogatása alkalmával a diákok körében egy barátságos estét töltött.

Ma a kórus szereplése csak az iskola körében lefolyó ünnepekre szorítkozik. Patakon a közönséges kisebb temetéseken való fungálás a tanítóképző-intézeti növendékek, a „prepá“-k hatáskörébe tartozik. Gyászénekeket zengedeztünk egy-egy elhunyt derék tanárunk koporsója felett; vidéken való szereplés a pár évvel ezelőtt Miskolcra elhunyt *Batóné* temetése óta, hol 500 pengő volt a jutalék, más nem is igen volt.

(Folyt. köv.)

A szerkesztő postája.

A szerkesztőség névtelen levélre nem válaszol s kéziratokat vissza nem ad.

Panaszos. Hogy a városi pénztári hivatalban és a rendőrségen Öntől a már egyszer befizetett összeget másodszer is követelték, ezen ne ütközzék meg. A befizetett összegekről szóló nyugtatványt ezután is őrizze meg gondosan és évekig s akkor az ilyen kellemetlenségektől nem kell félnie.

Bob-barát. Igaza van, mióta a „Bob Herceg“ nálunk színre került, azóta nemcsak Bob-tortát, hanem *bobájkát* is készítenek városunkban. Azon kérdésére vajjon ismerünk-e mi Bob-kuplékat? — feleletképpen bemutatunk itt párat, melyeket az utczán hallottunk az utczasopróktól és a csizmadia-inasoktól s melyek közül az első ugyan már vagy két hónap óta elvesztette az időszüségét, a másik kettő azonban — úgy hisszük — még igen soká aktuális lesz. Ime tehát:

Van egy nagy ur, dicsó, hatalmas,
Mint egy kakas az udvarán,
Kegyeiben sütkérezett már
— Ki tudja: hány kórista-lány.
Most azonban az a hír járja:
Rossz az idő a divájára.
A sorsa olyan szomorú:
Fütyyszó és hagymakoszoru.

Soltész ur — hej — legény a talpán,
Miskolcz városnak bölcse ő;
Ha bajba jut a mameluk-had,
Széll Kálmán őt rántja elő.
„Kedves druzsám — szól a miniszter —
Ideje, hogy *beszélj* már egyszer!“
És Miskolcz bölcse így dadog:
„Kegyelmes ur! *náthás* vagyok.“

Az Urak-utczáján ha járok,
A legnagyobb ur én vagyok;
Meggzalutálnak hü vitézim:
A hős *Mihaszna Andrisok.*
Magas személyem régi elve,
Hogy: nem iszom bort, csak hitelbe
És úgy diktálja azt a rang:
Meggfzeti a nagy harang.
Kell-e még több?

Laptulajdonos: Szelényi Lajos.

Lakatos és fényező

tanonezok

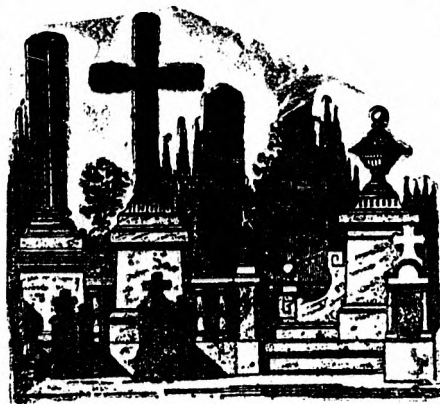
felvétetnek fizeté^s mellett

Jenei Soma és Társa

vas- és rézbutorgyárában,
Hunyad-utca 57. szám. a.

Van szerencsém a n. é. közönség es tudoszivmására hozni,
hogy a dusan berendezett legregibb, nagy

sirkő-raktáramban

mindennemű **márvány**, —
syenit, **labrador**, **szil-**
esiai és **schvéd-granit**
és **terméskő** anyagból ké-
szült minden alaku **sirkővek**
nagy választékban vannak.

Felvállalok **sírszegélye-**
ket valamint a temetőben levő
régi kövek aranyozá-
sát és **festését** egy hely-
ben, mint vidéken.

Kívánatra mintáimmal bővebb
értesülés végett saját költsége-
men személyesen megjelenhetek.
Magamat a n. é. közönség b.
pártfogásába ajánlva,

tisztelettel

Edelstein Herman, kőfaragó.

Miskolcz, Zsolcazi kapu 16.

4046. sz.
tk. 1903.

Árverési hirdetményi kivonat.

A miskolczi kir. törvényszék mint tkvi hatóság közhírré teszi, hogy a miskolczi kölcs. öns. hitelszövetkezet végrehajthatónak dr. Tóth Dániel miskolczi ügyvéd által ügygondnokolt **Fekete Szabó János** végrehajtást szenvedett elleni 1040 kor. követelés és járuléka iránti ügyében az árverést a miskolczi kir. törvényszék területén levő: a miskolczi 7365. sz. tkjvben A 1. rsz., 2545/a. hrszámú, Miskolczon a Salétrom-utczában, 4. népsorsz. a. foglalt házra és udvarra (censualis) 1500 kor. ezennel megállapított kikiáltási árban az árverést elrendelte, hogy a fenti megjelölt ingatlan az **1903. július hó 7. napjának d. e. 9 órájkor** ezen kir. törvényszék árverelő helyiségében megtartandó árverésen a kikiáltási áron alul is eladatni fog.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlan becsárának 10 százalékát a kiküldött kezéhez letenni.

Kelt Miskolczon, 1903. április hó 23-án.

A kir. tsvszék mint tkvi hatóság.

Hekkel, kir. tszéki bíró.

BORSOD-MISKOLCZI HITELBANK MISKOLCZON.

Olcsó kamatos, félévi egyenlő részletekben törlesztendő jelzálogos kölcsönök.

A pénzpiacz jelenlegi viszonyai alapján **olcsó kamat mellett** oly jelzálogi kölcsönöket is engedélyezünk, **melyek 10 vagy 15 év alatt egyenlő fél-évi részletekben lesznek visszafizetendők.**

Ezen kölcsönök előnye az, hogy **nem záloglevelekben, hanem készpénzben adatnak**, hogy a visszafizetés aránylag rövid időre szabatik és hogy a **tőke és kamat egyidejűleg törlesztetik.**

Kiválóan alkalmasak a kisgazdálkodóra, aki kiadásait a **mindig egyenlő törlesztési részletek számbavételével pontosan** megállapíthatja és aki nem kénytelen 10 vagy 15 évnél hosszabb időn át a jelzálog terhét viselni.

Az ingatlanokon levő terheket — ha lehet, bélyeg- és illetékmentességgel — **con-**
vertáljuk. A kölcsönök tetszés szerinti összegben engedélyeztetnek. Legkisebb kölcsön-összeg 500 korona.

Értesítéssel szívesen szolgálunk. A kölcsön-engedélyezés szó- vagy írásbeli kívánatra folyamatba tétetik.

Miskolczon, 1903. május hó.

A Borsod-Miskolczi Hitelbank Miskolczon.